

logi for flytende konstruksjoner med vår erfaring fra offshoreindustri og shipping.

- Vi har verdens mest miljøvennlige prosessindustri, som foredler norsk vannkraft. Denne industrien produserer avanserte materialer som er helt nødvendige i en klimavennlig fremtid.

- Vi har også mye kunnskap om energiefektivisering i bygninger og industri. Her ligger et enormt potensial for globale utslippskutt.

Fangst av CO₂ er nødvendig

Vi må fortsette satsingen på fangst og lagring av CO₂. Statoil har drevet med slik lagring på Sleipner helt siden 1996, og norske miljøer har mye kunnskap om både fangst, transport og lagring. Tilbakeslaget på Mongstad må ikke få oss til å gi opp denne teknologien. Olje, kull og gass kommer fortsatt til å være viktig i verdens energiproduksjon i mange tiår, selv med en massiv satsing på fornybar energi. Det internasjonale energibyrået IEA slår fast at fangst og lagring av CO₂ er en forutsetning for å nå de utslippsreduksjonene som er nødvendige. Vi bør også legge til grunn at CO₂-fangst trengs

å opprettholde verdien av norsk olje og gass. I fremtiden blir det vanskelig å selge produkter som forurenser.

La oss gi ett eksempel på hvilken effekt slik teknologi kan ha: Sacunda-anlegget i Sør-Afrika fremstiller syntetisk drivstoff av kull og slipper årlig ut 60 millioner tonn CO₂. Dersom vi lykkes med å fange alt utslippet fra dette ene anlegget, vil vi redusere en mengde som tilsvarer hele Norges utslipp av klimagasser.

Vi vil berømme norske politikere som har vedtatt to brede og ambisiøse klimaforlik i Stortinget. Som resultat av klimaforlikene har vi blant annet opprettet 11 langsiktige forskningsentre for miljøvennlig energi i Norge. Disse sentrene samarbeider med noen av de beste norske og internasjonale miljøene innen industri og forskning, for å utvikle kunnskap og teknologi for et bedre klima. Dette vil gi resultater.

I sin samarbeidsavtale sier de borgerlige partiene at de vil føre en offensiv klimapolitikk og forsterke klimaforliket. Det er positivt. Vi må ta internasjonalt lederskap. Nå er det handling som teller, og vårt viktigste bidrag ligger i teknologisporet.

Forglemmelse? «Nesten all terror skjer i ti land», står det i Aftenposten 29. september. Men ikke et ord om Mexico.

Skjevt om terror

Debatt

Fredrik Giertsen
skribent
og oversetter
Oslo

Artikkelens hovedkilde er det amerikanske utenriksdepartementets landrapport for 2012, som hevder at ni av ti terror-relaterte dødsfall dette året skjedde i landene Afghanistan, Irak, Pakistan, Nigeria, Jemen, Syria, Somalia, India, Thailand og Filippinene, og at faktisk så mye som 62 prosent fant sted i bare de tre førstnevnte landene, med henholdsvis 2632, 2436 og 1848 ofre. Brynjar Lia, forsker ved Forsvarets forskningsinstitutt, siteres på at terrorisme gjerne kan sammenlignes med teater, der voldsutøvelsen er regissert for å gjøre et størst mulig inntrykk på et publikum. Dette stemmer overens med de vanligste definisjonene av terrorisme: Poenget er å spre frykt gjennom symboliske angrep mot sivile.

Den blodige narkokrigen

Hva så med Mexico? Narkokrigen der har tatt livet av opptil 40 000 mennesker siden 2006, noe som vil gi et snitt på 5714 dødsopfer i året. Kartellene kriger mot myndighetene og hverandre, men de har også en klar strategi om å skremme menige politifolk og sivile: En drapsbølge rettet mot fattige kvinner har gjort Ciudad Juárez, grensebyen mot USA, til verdens farligste, men det verste man har sett er nok allikevel et par tilfeller der halshuggede tystere o.l. blir etterlatt hengende fra broer over motorveier. Dette må sies å passe med definisjonen «å spre frykt gjennom symbolsk voldsutøvelse», og attpåtil ser det ut til å virke: Behandlingen de arresterte

kriminelle får, tyder på at kartellene har innflytelse langt inn i maktens korridorer.

Hvorfor denne forglemmelsen, som altså har sitt utspring i det amerikanske utenriksdepartementet? Vi vet at USA bedriver to pseudo-kriger, en «War on drugs» og en «War on terror». Sistnevnte har vart siden 11. september 2001, men den ideologiske grunnen var da allerede lagt, ikke minst gjennom Samuel P. Huntingtons berømte, men kontroversielle essay *Clash of Civilizations?* fra 1993. Nå er jeg av dem som har latt meg fascinere både av denne teksten og den påfølgende boken, mens andre hevder den legger opp til en øket konfrontasjon mellom «Vesten» og «islam», noe som jo må sies å ha blitt en realitet i løpet av de siste to tiårene.

Huntingtons teser

Den mest berømte formuleringen i denne boken er at «Islam has bloody borders», en dristig påstand han ikke desto mindre belegger ganske godt: Han ramser opp islamistiske opprørsbevegelser fra randsonen til hele dette sammensatte kulturområdet, som vel å merke har lite annet til felles enn at nettopp denne religionen står sterkt.

Diskusjonen om Huntingtons verdensbilde er lang og interessant, men mitt ærend i denne sammenheng er bare å påpeke likheten mellom det kartet han bruker til å understreke sin tese om islam og det som ledsager Aftenpostens artikkel og deres felles utelatelser.

De som styrer amerikansk utenrikspolitikk har tatt til seg Huntingtons teser og formet sin ulykksalige «War on terror» blant annet etter den.

Svaret på spørsmålet om hvordan Mexico og den heller ikke særlig vellykkede «War on drugs» passer inn i dette verdensbilde er altså: ikke i det hele tatt.

Fregattsaken må granskes

Aftenposten skal ha ros for å ta opp problemene med Nansen-klasse fregattene, men samtidig ris for aldri å gå til bunns i saken. Tre forhold peker seg ut:

Heller enn å satse på moderne hovedteknologi i samarbeid med Tyskland, Nederland og Danmark, valgte Norge USAs Aegis-system som ble utviklet på 1970-tallet.

Det er senere gjennomgripende modernisert, men meget driftskrevende. Norge er dessuten alene om å ha en miniversjon. Aegis er selvfølgelig produsert av Lockheed Martin.

Nansen-klassen har bare en fjerdedel av den luftvern-missilkapasitet

som er vanlig på moderne fregatter. Den mangler et nærforsvars luftvernssystem som de fleste moderne fregatter har.

Til fregattene og kystvakten valgte vi et «nordisk enhetshelikopter» som aldri ble skikkelig nordisk og som er unødvendig dyrt. Det er så forsinket at den første av fregattene, KNM «Fridtjof Nansen», kommer til å leve minst en fjerdedel av sitt liv uten helikoptret den vil trenge i mange situasjoner.

Som kampflysaken, krever fregattsaken en gransking. Erna Solbergs forsvarsminister må handle.

John Berg
forsvarsanalytiker

KRONIKK

E-post: kronikk@aftenposten.no
Maks. 6000 tegn inkl. mellomrom.
Legg ved portrettfoto

DEBATT

E-post: debatt@aftenposten.no
Hovedinnlegg: Maks 3000 tegn inkl. mellomrom.
Legg ved portrettfoto.
Kortinnlegg: 400-1500 tegn inkl. mellomrom.

Kultur- og debattredaktør:

Knut Olav Åmås

Telefaks: 22 86 40 89

Post: Aftenposten,
Debattredaksjonen,
Postboks 1, 0051 Oslo

Kronikker/debattinnlegg på nett:

aftenposten.no/meninger
• Aftenposten returnerer ikke artikler som blir sendt på papir.

■ Følg Aftenposten på Facebook. Her kan du diskutere innlegg og kronikker, og komme med innspill til Aftenpostens debattredaksjon. [facebook.com/apmeninger](https://www.facebook.com/apmeninger)

■ Følg Aftenposten på Twitter. Alle debattinnlegg postes daglig på vår Twitter. Få med deg innleggene på Norges beste debattside på twitter.com/aft_meninger